

THS VIỆN
TRƯỜNG TIỂU HỌC TỨ HIỆP
TN_901_--

Rủ nhau đi kiếm mật ong

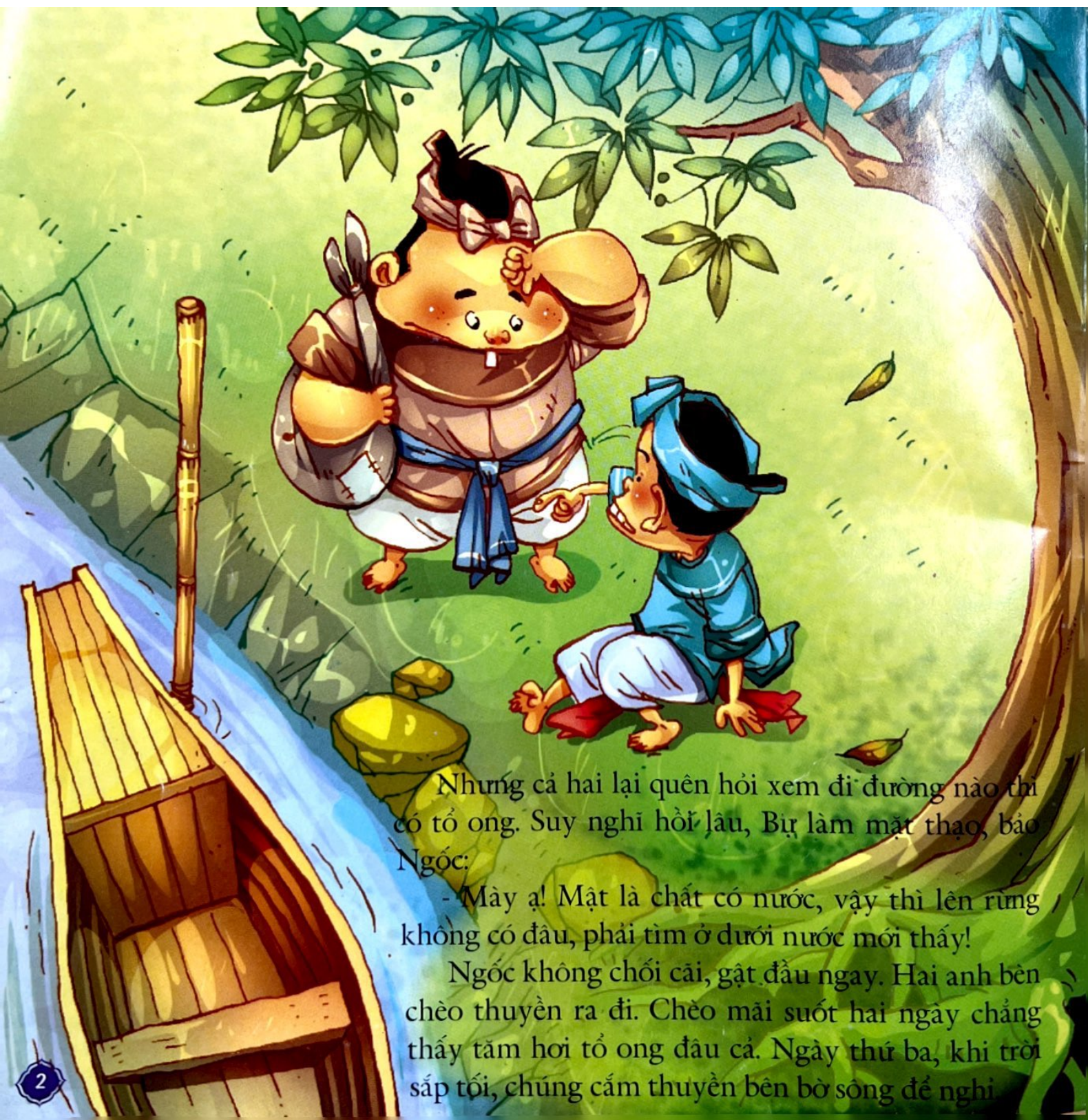
NHÀ XUẤT BẢN
DÂN TRÍ

DONGA®

Có hai anh tên là Bự và Ngốc đều không ai kém ai về mặt ngu dần. Nhưng Bự vẫn thường cho mình là khôn hơn Ngốc. Một hôm, nghe người ta nói đi kiếm mật ong vừa được ăn vừa bán có tiền, hai anh bèn rủ nhau đi làm một chuyến.

Nhưng cả hai lại quên hỏi xem đi đường nào thì có tổ ong. Suy nghĩ hồi lâu, Bự làm mất thạo, bảo Ngọc:

- Mày ạ! Mật là chất có nước, vậy thì lên rừng không có đâu, phải tìm ở dưới nước mới thấy!

Ngọc không chối cãi, gặt đầu ngay. Hai anh bèn chèo thuyền ra đi. Chèo mãi suốt hai ngày chẳng thấy tăm hơi tổ ong đâu cả. Ngày thứ ba, khi trời sắp tối, chúng cắm thuyền bên bờ sông để nghỉ

Sáng hôm sau khi thức dậy, cả hai nhìn thấy dưới nước có bóng một tổ ong rất lớn. Bự vỗ vai Ngốc:

- Tao nói có sai đâu. Lấy được tổ ong này thì được ăn no lại còn bán được vô khối là tiền, bỏ công chúng ta đi tìm từ mấy hôm nay. Mày giỏi lặn thì hãy xuống lấy đi!

Ngốc vâng lời cởi áo nhảy tùm xuống nước. Nhưng lặn mãi tìm đồ cả mắt mà vẫn chẳng thấy gì. Thấy Ngốc lên tay không. Bự chỉ xuống nước nói:

- Ong nhiều như thế sao mày lại không lấy được một chút gì. Cái giống ong hay bay, phải lặn sâu mới được, mày ạ!

Ngốc ta lại lặn xuống tìm tòi một hồi lâu lại trồi đầu lên. Thấy vẫn không được gì, Bự suy nghĩ hồi lâu, bỗng reo lên:

- Vì mày lần nào cũng vội lên nên chẳng được gì. Cái giống ong phải mất công tìm mới được. Sắn có nạng đây, tao sẽ lấy nó ghìm mày ở dưới nước cho thật lâu thì mày mới tìm ra.

Ngốc lại lặn xuống để cho Bự cầm nạng đứng trên thuyền dè. Bự dè mãi gần nửa buổi mới thả nạng ra thì Ngốc đã chết nhăn răng từ bao giờ.

Thấy xác Ngốc nổi lên mặt nước, Bự lại tưởng hắn còn sống nên mắng ngay:

- Cái thằng tham lam. Ăn một bụng mặt ở dưới ấy rồi còn nhăn răng mà cười.

Bấy giờ có một chiếc thuyền chèo qua đó, bọn lái thuyền thấy có một cái xác nổi bập bênh, bèn bảo Bự:

- Thằng kia chết rồi, sao mày không chôn đi, để như thế thôi hoảng ai mà chịu nổi.

Nghe nói, Bự mới biết là Ngốc đã chết, bèn đưa xác lên bãi, đào lỗ chôn cất.

Sau khi chôn xong, hấn lại trở xuống thuyền. Bỗng nhiên hấn đánh một cái rầm. Thoáng thấy mùi thối, nhớ lời bọn lái, hấn bèn bụng bảo dạ:

- Thối quá! Vậy là mình cũng đã chết rồi nên mới thối như vậy. Thôi, ta phải chôn ta đi mới được, không thì ại mà chịu nổi.

Nghĩ vậy hắn bèn xuống bãi đào một cái lỗ tự chôn mình. Nhưng khi vừa bốc mấy nắm bùn lấp lên đầu, hắn thấy ngọt ngọt khó chịu quá, nên lại ló đầu lên. Trông thấy có những chiếc thuyền qua lại gần bãi, Bự gọi to:

- Thuyền kia đi xê ra, kéo đặng vào mả của người ta thì thối không chịu nổi đâu!

Nghe Bự nói thế, một
lũ trẻ cho trâu ăn gần đó
không nhịn được cười. Chúng
nó lấy roi mây, xuống bãi quất túi bụi vào người Bự,
vừa quất vừa nói:
- Nào, xem thử là chết hay sống!

Đau quá, Bự nhảy vọt lên khỏi lỗ chôn cắm đầu chạy. Đang chạy, hần bỗng nghĩ ra rằng chính là mình đã chết rồi, nhưng may nhờ roi của chúng nó đánh mấy cái mới sống lại được. Vậy là cây roi ấy nhất định phải có phép thần thông. Đó là cây roi rất quý, ta phải trở lại xin chúng nó mới được.

Nghĩ vậy, Bự bèn quay trở lại xin lũ trẻ cây roi. Bọn chúng không cho. Bự phải lạy lục mãi, cuối cùng bọn chúng mới vớt cho.

Được roi, Bự hết sức mừng rỡ, cho rằng từ nay mình có phép cải tử hoàn sinh. Thế là Bự cầm roi lên đường với ý định cứu chữa cho thiên hạ. Đi một hồi lâu, Bự trông thấy một đám ma. Làm ra vẻ nghiêm trang, Bự tiến lên đòi gặp tang chủ. Khi gặp tang chủ, Bự nói:

- Ta đây có cây roi có phép cải tử hoàn sinh đã từng thí nghiệm công hiệu như thần. Vậy các ông các bà hãy mở áo quan ra, ta sẽ cứu cho người chết sống lại mà về nhà làm ăn.

Nghe Bự nói thế, mọi người trong tang gia ngưng tiếng khóc. Họ sụp lạy Bự và đồng thanh:

- Ngài thương đến cho cụ chúng tôi sống lại, chúng tôi cần cõ lạy ngài và đời đời không quên ơn.

Đám ma bèn được lệnh hạ đòn đặt xuống đám đất bên vệ đường. Mọi người xúm lại nạy ván thiên lên. Cái xác bị lật trần đặt lên ván theo lệnh của Bự.

Thế rồi Bự
thong hả tiến lại
đang thẳng cánh quất
roi túi bụi vào cái xác,
vừa quất vừa nói: "Xem thử
là chết hay là sống! Xem thử là
chết hay là sống!" Nhưng quất
đến roi thứ mười, da thịt văng
khắp nơi mà vẫn không thấy ông
cụ nhà mình sống lại, bọn con cháu
và thân thuộc người chết bèn xông
lại, kẻ đám người thoi vô hồi kì trận
làm cho Bự ngã lăn ra chết giắc.